

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 30. 11. 2022 v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Trnky a soudců Mgr. Michala Kubánka a Mgr. Romana Šustra v trestní věci **obžalovaného** [REDACTED], **narozeného** [REDACTED], vedené pro zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku a další, o odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v [REDACTED] ze dne 8. 9. 2022, č.j. [REDACTED],

takto:

I.

K odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu částečně zrušuje, a to v celém výroku o trestu.

II.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovanému [REDACTED] se při nezměněném výroku o vině ukládá podle § 199 odst. 2, § 45 odst. 1 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku společný úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody na 3 (tři) roky, pro jehož výkon se podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na 2 (dva) roky.

III.

Jinak zůstal napadený rozsudek nedotčen – ve výroku o vině a ve výroku o náhradě škody.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v [REDAKCE] ze dne 8. 9. 2022, č.j. [REDAKCE], bylo rozhodnuto následovně:

Obžalovaný

[REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE],
narozený [REDAKCE] v [REDAKCE], bytem [REDAKCE], t.č. ve výkonu
trestu odnětí svobody ve Vazební věznici [REDAKCE].

I.

Podle § 45 odst. 1 tr. zákoníku se ruší výrok o vině, celý výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v [REDAKCE] ze dne 3. 5. 2022, č. j. [REDAKCE], ve spojení s usnesením Krajského soudu v [REDAKCE] ze dne 20. 7. 2022, č.j. [REDAKCE], jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad a znovu se rozhoduje tak, že je obžalovaný:

II.

vinen, že

1. od října 2018 do 31. 1. 2021 a následně nejméně od července roku 2021 do sdělení obvinění dne 16. 11. 2021, zejména ve společné domácnosti na adrese [REDAKCE], okres [REDAKCE], a dále na adrese [REDAKCE], okres [REDAKCE], a dalších dosud neustanovených místech, dlouhodobě psychicky a fyzicky týral svou družku [REDAKCE], nar. [REDAKCE], tak, že jí opakovaně nadával, že je "kráva, kurva, kurvička, děvka, píča, kunda, mrdka, jebka, svině, smažka, zfetovaná mrdka, špína, prolhaná svině, kus bnoje", ponižoval ji, že je blbá, ubohá, slabá, smradlavá, nemytá, že má smradlavou píču, že je lhářka, že se kurví, že je obyčejný feťák zaprodaný pervitinu a na víc nemá, že je nevděčná a špinavá svině, že je kus procbanýho masa, že je jen na šukání, obratem se jí po nadávkách omlouval, nazýval ji láskou, psal, že jí miluje, že chce s ní mít dítě a společný život, přičemž během chvíle jí začal opět nadávat a vyhrožovat, že když neudělá to, co požaduje, že uvidí, bude litovat, že to posrala, např. že jí zničí auto, že jí podřeže, přičemž jí dával časová ultimáta, např. když bude do určité doby doma, tak bude v pohodě, když ne, budou "hovna", že jí to dá sežrat, nejméně v jednom případě se pokusil spáchat demonstrativní sebevraždu, dále jí vyhrožoval, že jí zabije a zničí, že má proti ní důkazy, že skončí ve vězení, vyčítal jí, že na něho nemá čas, že se tabá s jinými, že mu neustále lže, že se špatně chová, že jí rodiče nevychovali, tak že jí musí vychovat on, vyžadoval, aby ho poslouchala a dělala vše tak, jak chtěl on, musela uznávat, že on má pravdu, cokoliv udělala nebo řekla, bylo špatně, dále jí vyčítal, že jí musí žít, že je líná, vyžadoval, aby s ním byla neustále doma, když byla pryč, kontroloval ji přes zprávy a telefonáty, musela mu okamžitě odepisovat na zprávy, zvedat telefony, a sdělit mu, kde je, nejméně v jednom případě si skryté nabíral její rozhovor, kontroloval ji komunikaci v telefonu, sledoval ji za pomoci dronu, oproti tomu jí několikrát nechtěl vpustit do jejího vlastního bytu, požadoval, aby mu kupovala kredit, dávala data, pervitin, vozila ho tam, kam potřebuje a hned, bral jí klíče od jejího auta, na chod domácnosti jí ničím nepřispíval a navíc jí ničil a vyhazoval věci v domácnosti, nejméně tím, že jí spláchnul šperky do záchodu, vyhodil vltavíny, rozstříhal oblečení, peníze a doklady, rozřezal sedací soupravu a zabodl do ní několik nožů, prokopal sádrokartonové zdi, poničil žaluzie, plátna na malování, rozbil jí několik mobilních telefonů a televizi, poničil jí osobní vůz, kdy vytrhl palubovou desku, sedačky postříkal barvou, rozřezal jí strop, zničil autorádio, vymlátil světla, poškrábal karoserii, opakovaně jí ve vzteku kopal do auta, přičemž byt a veškeré věci s ním související a dále automobil byly ve vlastnictví poškozené, dále jí fyzicky napadal tak, že jí mlátil, chytal pod krkem a škrtil, nejméně v jednom případě jí dal pěstí do obličeje, kdy navíc držel v ruce nůžky a bodl jí do hrudi, čímž jí způsobil otlačeninu na hrudi a podlitinu rtu a nosu, kdy nevyhledala lékařské ošetření, dále jí strčil na branu stolu, hodil po ní dva pučlity a svíčku, chytil jí na balkoně a dal jí pěstí, kdy jí poranil žebra, bez lékařského ošetření, nejméně dvakrát po ní strčil ze vzduchovky, jednou, když byla se známými v garáži, podruhé, když nastupovala do auta, výše uvedeným jednáním jí způsobil podlitiny na obličeji, kdy jí navíc v několika případech vytrhal vlasy, poškozená lékařské ošetření z důvodu strachu a strachu nikdy nevyhledala, navíc se před ním ze strachu schovávala v bytě u svých rodičů, nebo jezdila za kamarádkou do [REDAKCE] a několikrát přespávala venku v autě, tímto jednáním po celou dobu v poškozené vzbuzoval pocit strachu a obavu o svůj život a zdraví, přičemž se jeho jednání stupňovalo, když nejméně

- v dosud přesně nezjištěnou dobu ve společné domácnosti na adrese [REDAKCE], okr. [REDAKCE], škrtil [REDAKCE] a poté jí kousnul do nosu,
- dne 25. 6. 2020 nechal [REDAKCE] podepsat písemnost, kterou předem sepsal a ve které se [REDAKCE] zavázala, že bude stát při něm jako partner, vždy mu na vše odpoví, když ho podrazí nebo mu způsobí nějakou škodu, ponese si za to následky a dále, když ho před někým urazí nebo okřikne či poniží, omluví se mu,
- dne 26. 11. 2020 ve společné domácnosti na adrese [REDAKCE], okres [REDAKCE] zmlátil [REDAKCE] a rozbil jí telefon, přičemž poškozená před ním utekla ke známým do [REDAKCE], odkud si zavolala pomoc,

- dne 1.12.2020 v jeho domě na adrese [REDAKCE], okres [REDAKCE], fyzicky napadl [REDAKCE], ji vzal auto a nechal ji jít pěšky v mrazu z [REDAKCE] do [REDAKCE],
- dne 6. 12. 2020 ve společné domácnosti na adrese na adrese [REDAKCE], okres [REDAKCE], zničil [REDAKCE] mobilní telefon, kdy navíc po ní požadoval, aby ho okamžitě odvezla do [REDAKCE], a to i přes to, že poškozená zrovna vytírala společné prostory domu,
- dne 7. 12. 2020 napsal [REDAKCE] SMS zprávu, že může jít domů a že tam zjistí to, co už v životě nevidí, přičemž ji vzal kocoura, kterého odvezl do [REDAKCE] a následně ji jím vydíral, aby přijela, kdy jí dával časová ultimáta, jinak, že ho pustí do lesa,

2. v době od 23:30 hodin dne 26. 3. 2022 do 08:30 hodin dne 27. 3. 2022 při návštěvě odcizil v bytě, který se nachází v domě čp. [REDAKCE], ul. [REDAKCE], [REDAKCE], okres [REDAKCE], příruční koženkovou taštičku černé barvy se zapínáním na zip, v nulové hodnotě, ve které se nacházela finanční hotovost cca 7.000 Kč, 20 USD (po kurzovním převodu v hodnotě 447 Kč), 1 ks bankovky v hodnotě 100 Kč, 1 ks mobilního telefonu zn. NOKIA 150, stáří 2 měsíce, v hodnotě 800 Kč, s vloženou SIM kartou bez hodnoty, minimálně 10 gramů pervitinu (metamfetaminu) v hodnotě 20.000 Kč, různé papírové doklady a účtenky bez hodnoty, 1 ks plastového brčka bez hodnoty, 1 ks poškozených digitálních vah bez hodnoty, 3 ks větších plastových pytlíků bez hodnoty a 46 ks menších plastových pytlíků bez hodnoty, čímž vznikla celková škoda ve výši 28.347 Kč poškozené [REDAKCE], narozené [REDAKCE], bytem [REDAKCE], okres [REDAKCE],

3. dne 27. 3. 2022 okolo 06:00 hodin neoprávněně vnikl do neuzamčeného domu na parcele č. [REDAKCE] v obci [REDAKCE], část [REDAKCE], okres [REDAKCE], kde se volně pohyboval a sedl si do postele vedle spící [REDAKCE], narozené [REDAKCE], t.č. bytem [REDAKCE], část [REDAKCE], okres [REDAKCE], která jej po probuzení vyzvala, aby odešel,

4. dne 28. 3. 2022 v dopoledních hodinách přijel po místní komunikaci k domu na parcele č. [REDAKCE] v obci [REDAKCE], část [REDAKCE], okres [REDAKCE], kdy řídil čtyřkolku značky TGB RZ: [REDAKCE],

5. dne 1. 4. 2022 v době kolem 18:15 hodin v [REDAKCE], okres [REDAKCE], z ulice [REDAKCE] přes ulice [REDAKCE] a [REDAKCE] do ulice [REDAKCE], se záměrem nerespektovat mu uložené tresty zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů, řídil čtyřkolku tovární značky TGB, registrační značky [REDAKCE] (zopakováno z rozsudku Okresního soudu v [REDAKCE] ze dne 3. 5. 2022, č. j. [REDAKCE]).

přičemž uvedené motorové vozidlo řídil pod body ad. 4. a ad. 5. přesto, že mu byl

- rozsudkem Okresního soudu v [REDAKCE] ze dne 29. 9. 2020, č. j. [REDAKCE], který nabyl právní moci dne 15. 12. 2020, uložen mimo jiné trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 2 let, a dále mu byl
- rozsudkem Okresního soudu v [REDAKCE] ze dne 7. 9. 2021, č. j. [REDAKCE], který nabyl právní moci dne 1. 12. 2021, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v [REDAKCE] ze dne 1. 12. 2021, č. j. [REDAKCE], který nabyl právní moci dne 1. 12. 2021, uložen mimo jiné trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů v trvání 20 měsíců,

tedy

ad 1. týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí a páchal takový čin po delší dobu,

ad. 2. přisvoil si cizí věc tím, že se jí zmocnil a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou,

ad. 3 neoprávněně vnikl do obydlí jiného,

ad. 4. – 5. pokračujícím jednáním mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána,

čímž spáchal

ad. 1 zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku,

ad. 2 přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

ad. 3. přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 trestního zákoníku,

ad. 4. – 5. pokračující přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 199 odst. 2 tr. zákoníku, § 45 odst. 1 tr. zákoníku, § 43 odst. 1 tr. zákoníku, při aplikaci asperační zásady vtělené do ustanovení § 43 odst. 1 tr. zákoníku, část věty první za středníkem, ke **společnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 54 (padesát čtyři) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný k výkonu uloženého trestu zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na dobu 30 (třicet) měsíců.**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný **povinen** uhradit na náhradě škody poškozené [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], částku ve výši 27 547 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], **odkazuje se** zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti tomuto rozsudku podal ihned po jeho vyhlášení odvolání obžalovaný [redacted]. V písemném odůvodnění odvolání prostřednictvím svého obhájce namítl, že okresní soud dospěl ke svým závěrům na základě nesprávného skutkového zjištění, neboť tvrzené okolnosti, ze kterých napadený rozsudek vychází, nemají dostatečnou oporu v provedeném dokazování. Podle názoru obžalovaného je ohledně skutku pod bodem 1. v celém řízení řada důvodných pochybností o tom, zda se skutek měl stát, jak tvrdí obžaloba. Obžaloba a potažmo napadený rozsudek jsou založeny pouze na tvrzeních poškozené [redacted] a některých osob jí blízkých, u kterých existuje důvodná pochybnost o jejich nezainteresovanosti na výsledku řízení, navíc svědčí o okolnostech, které znají pouze z vyprávění samotné poškozené. Obhajoba dále poukázala na konkrétní obsah jednotlivých svědeckých výpovědí s tím, že z těchto je patrné, že hádky mezi obžalovaným a poškozenou byly vzájemné, že k hádkám docházelo poměrně běžně, přičemž původcem takovýchto hádek byl někdy pervitin, jindy obžalovaný či poškozená. Nelze uzavírat, že by se jednalo o jednostrannou záležitost. Povaha poškozené byla výbušná, hysterická, hrubá, nenechala si nechat nic líbit, což mimo jiné potvrdilo i několik svědků. O tomto svědčí i skutečnost, že poškozená obžalovaného zamykala v kolně nebo v bytě, že mu kontrolovala telefon, což ostatně i v rámci výpovědi přiznala. Hádky byly běžnou součástí jejich společného soužití. Hádali se i z toho důvodu, že poškozená distribuovala drogy dalším osobám, což i ve své výpovědi potvrdila. Pokud jde o ničení věcí, tak šlo o věci, které patřily obžalovanému, neboť je koupil. Ohledně dalších věcí jde o pouhé výmysly kamarádů poškozené. Obžalovaný popírá, že by poškozené způsobil jiné zranění než kousnutí do nosu. Na poškozené mu záleželo a pouze se snažil zabránit tomu, aby pokračovala v distribuci drog. Poškozená nikdy nevyhledala lékařskou pomoc. V souhrnu obžalovaný považuje poškozenou za osobu nedůvěryhodnou. Poměrná část slyšených svědků jsou navíc kamarádi poškozené, kterým dodávala drogy, takže je otázkou, zda nejsou na její osobě závislí a zda jsou jejich výpovědi pravdivé ([redacted], [redacted], [redacted] a další).
3. Pokud jde o kvalifikaci skutku jako trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle ust. § 199 tr. zákoníku, tak s odkazem na komentářovou literaturu namítl obžalovaný, že společné obydlí vyjadřuje specifický znak tohoto trestného činu s tím, že pachatelé, kteří týrají jiné osoby, tak činí vůči osobám blízkým a dalším osobám žijícím s nimi ve společném obydlí, v důsledku čehož je u nich dána specifická forma vzájemné závislosti vyplývající ze skutečnosti, že tyto osoby obývají společné obydlí, a proto jsou mezi nimi vytvořeny zvláštní vztahy vyplývající ze společného bydliště a zpravidla též mají ztíženou možnost toto společné obydlí opustit. Pokud jde o poškozenou, tak její soužití s obžalovaným bylo založeno zcela na bázi dobrovolnosti, oba měli možnost bydlet každý sám. Poškozená nebyla do společného soužití nijak nucena, a to ani

objektivními okolnostmi nezávislými na její vůli. Nešlo o vztah manželů, neměli spolu děti či majetek ve spoluvlastnictví. Bydlení s obžalovaným rozhodně nebylo jedinou možností, na které by poškozená byla jakkoli závislá. Na společné soužití přistoupila zcela dobrovolně a i přes hádky v bytě nadále s obžalovaným setrvala a opakovaně se vracela. Lze uzavřít, že setrvání i opuštění domu bylo ponecháno zcela na vůli poškozené a žádné prvky domácího násilí zde nejsou patrné. Ke znakům domácího násilí mimo jiné patří jasné a nezpochybnitelné rozdělení rolí na ohroženou osobu a násilnou osobu, neboť za domácí násilí nelze považovat vzájemné napadání, hádky, rvačky, spory, kde je rovné nebo střídané postavení stran incidentu. Dalším znakem je neveřejnost, kdy domácí násilí probíhá zpravidla za zavřenými dveřmi bytu či domu, stranou společenské kontroly. Neveřejnost v projednávaném případě je vyloučena, jelikož okolnosti společného soužití obžalovaného a poškozené byly jakýmsi „veřejným tajemstvím“, o čemž mimo jiné svědčí i množství svědků, kteří k jejich soužití měli co vypovídat u soudu. Pro právní kvalifikaci předmětného skutku je podle názoru obhajoby klíčová právě vzájemnost hádek. Z výpovědi svědků vyplývá, že hádky byly vzájemné a poškozená obžalovaného rovněž vulgárně napadala. Oba dva jsou hádavé a vzpurné povahy. Dle názoru obžalovaného nelze v žádném případě učinit závěr o naplnění skutkové podstaty trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí, neboť je nade vší pochybnosti jasné, že hádky mezi oběma aktéry byly vzájemné, jejich role se střídaly, když rovněž několik svědků uvedlo, že poškozená si tzv. nenechala nic líbit a byla rovněž dominantní. Nejednalo se tak v průběhu vzájemných hádek o vulgarismy pouze ze strany obžalovaného, šlo o vzájemnou výměnu názorů v různých věcech, které se obou týkaly. Hádky, neshody a vyhrocené vztahy jsou běžnou součástí každého partnerského soužití a nikoli kritériem trestní represe.

4. Pokud jde o skutek pod bodem 2., tak tímto činem se obžalovaný snažil zabránit tomu, aby poškozená dále distribuovala pervitin. Obžalovaný je toho názoru, že je možné v tomto případě uvažovat o jisté formě krajní nouze, neboť obžalovaný měl v úmyslu drogy ihned odevzdat na Policii ČR, tedy snažil se odvrátit nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému trestním zákonem. Když však dorazil před policejní stanicí, byl poškozenou a jejími kamarády kontaktován s tím, že ho obviní z toho, že měl v bytě poškozené pustit plyn, a tím se je pokusit otrávit, a že mu nikdo věřit nebude. To v něm vyvolalo strach a obavy. Rovněž si nebyl vědom toho, že v taštičce by se mohly nacházet ještě další věci. Domníval se, že se tam nachází pouze pervitin. Tím se soud prvního stupně vůbec nezabýval.
5. Pokud jde o skutek pod bodem 3., tak obžalovaný je toho názoru, že nenaplnil skutkovou podstatu přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku. Neoprávněným vniknutím je jak aktivní překonání nesouhlasu uživatele obydlí, tedy proti jeho vůli, tak i vstup do obydlí bez jeho vědomí. O zákonný znak násilí s překonáním překážky se jedná ve všech případech, kdy je odstraněna jakákoliv překážka bránící neoprávněnému vniknutí do obydlí. Z výpovědi poškozené [REDAKCE] však vyplynulo, že dveře byly otevřené, tedy obžalovaný nemusel překonávat žádnou překážku. Navíc vstup do domu měl povolený od [REDAKCE], přítele [REDAKCE], bylo mu sděleno, že dveře od domu jsou otevřené. Takto se navštěvovali zcela běžně. O trestný čin porušování domovní svobody se nejedná, pokud dá ke vstupu do obydlí souhlas alespoň jedna osoba, která je k tomu oprávněna. Jedná se tedy pouze o jakési nedorozumění, nebyl naplněn úmysl obžalovaného.
6. Obžalovaný je toho názoru, že okresní soud dostatečně nerespektoval princip presumpce nevinny, nepostupoval dostatečně pečlivě a obezřetně při hodnocení výpovědí a dalších důkazů a vyvozování skutkových závěrů, zjišťoval při hlavním líčení pouze okolnosti svědčící v neprospěch obžalovaného, nezjišťoval skutečnosti svědčící v jeho prospěch.
7. V závěru svého odvolání obžalovaný znovu zopakoval, že podle jeho názoru stíhané skutky nenaplnují veškeré znaky skutkových podstat trestných činů a ani nedosahují intenzity trestného činu. Okresní soud se dopustil řady vad v dokazování, například se nezabýval dostatečně věrohodností poškozené a dalších svědků, především jejich kamarádů, resp. odběratelů drog,

a dospěl tak k nesprávným skutkovým zjištěním. Skutkový stav věci nebyl zjištěn v takovém rozsahu, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a poté sám znovu rozhodl tak, že obžalovaného zproští obžaloby a návrhu na potrestání, neboť nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro něž je obžalovaný stíhán.

8. Je nutno dodat, že při veřejném zasedání konaném o podaném odvolání obžalovaný prostřednictvím své obhájkyne poukázal na to, že u Okresního soudu v [REDAKCE] podal návrh na obnovu řízení ve své předchozí trestní věci projednávané Okresním soudem v [REDAKCE] pod sp. zn. [REDAKCE]. Návrh na obnovu řízení je založen na nových důkazech v podobě nahrávek rozhovorů, jejichž účastníky jsou osoby, které v nyní projednávané věci vystupují v postavení svědků. Z těchto nahrávek má vyplývat, že svědci se na obžalovaného domlouvali, jak budou vypovídat proti němu. Obhajoba dosud nemohla takovéto zvukové záznamy, případně SMS konverzaci předložit, a to na základě nspecifikovaných technických problémů. Obhajoba se s ohledem na uvedenou skutečnost domáhala odročení veřejného zasedání, aby dokazování před odvolacím soudem mohlo být o zmíněné důkazy doplněno, což by mělo mít podle názoru obžalovaného podstatný vliv na rozhodnutí i v nyní projednávané trestní věci.
9. *Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přiblíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.*
10. Ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení přezkoumal odvolací soud zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, přezkoumal rovněž správnost postupu řízení, jež tomuto rozsudku předcházelo, to vše především z hlediska vad vytýkaných v podaném odvolání. Poté dospěl k následujícím závěrům.
11. Pokud jde o řízení předcházející napadenému rozsudku, tak přes rozsáhlé námítky rozvedené v podaném odvolání obžalovaného se odvolací soud neztotožnil s tím, že by okresní soud postupoval v rozporu se základními zásadami trestního řízení, že by svým postupem porušil ta ustanovení zákona, jimiž má být zabezpečeno řádné objasnění věci či právo obžalovaného na obhajobu. Odvolací soud musí konstatovat, že okresní soud v této trestní věci postupoval v souladu se svými právy a povinnostmi, které vyplývají z trestního řádu. Při hlavním líčení provedl v souladu s procesními předpisy veškeré důkazy, které byly nezbytné pro rozhodnutí o podané obžalobě či návrzích na potrestání. Odvolací soud nedospěl k závěru, že by dokazování bylo neúplné, že by snad bylo potřeba k objasnění některého ze stíhaných skutků provádět důkazy další či opakovat důkazy již provedené. Okresní soud dostatečně podrobně vyslechl jak obžalovaného, tak poškozenou, podrobně vyslechl celou řadu svědků a v odůvodnění napadeného rozsudku dostatečně přehledným a podrobným způsobem popsal zjištění, která z těchto důkazů vyplynula.
12. V této fázi řízení odvolací soud neshledal důvod pro odročení veřejného zasedání za účelem obhajobou navrhovaného provedení důkazu jakýmsi nahrávkami rozhovorů mezi osobami, které v této trestní věci vypovídaly jako svědci. Je zřejmé, že takovéto údajné důkazy obžalovaný hodlá využít v řízení o svém návrhu na obnovu řízení, které skončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem Okresního soudu v [REDAKCE] pod sp. zn. [REDAKCE]. V této trestní věci byl obžalovaný [REDAKCE] společně s poškozenou [REDAKCE] odsouzen pro zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a

s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku. Sám obžalovaný byl odsouzen i pro další trestnou činnost. Je s podivem, že obžalovaný se nyní domáhá obnovy řízení s tvrzením, že se poměrně rozsáhlé distribuce drog v tehdy stíhaném období nedopustil, byť v řízení před okresním soudem se rozhodl učinit prohlášení o své vině podle § 206c odst. 1 tr. řádu. Odvolací soud nehodlá v tomto řízení řešit otázku případné úspěšnosti či neúspěšnosti takto podaného návrhu na obnovu řízení, ale musí konstatovat, že údajné nahrávky rozhovorů, z nichž by mohlo vyplývat, že někteří ze svědků se měli domlouvat na výpovědích v trestní věci obžalovaného [REDAKCE], nemohou v nyní projednávané trestní věci nikterak zásadním způsobem ovlivnit rozhodnutí okresního soudu o vině obžalovaného. V této trestní věci totiž byla provedena celá řada důkazů v podobě velkého množství svědků, v podobě důkazů dalších, které na sebe vzájemně navazují, obsahově korespondují a dostatečně vyvrací obhajobu obžalovaného, která je založena na popírání některých skutkových okolností či jejich bagatelizování.

13. Odvolací soud musí v obecné poloze konstatovat, že okresní soud provedl dostatek důkazů a vytvořil si potřebné předpoklady pro řádné hodnocení důkazů, které odpovídá ust. § 2 odst. 6 tr. řádu. Ve smyslu posledně citovaného zákonného ustanovení soud hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Odvolací soud po přezkoumání obsahu provedených důkazů a odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že nalézací soud postupoval v souladu s citovanou zásadou volného hodnocení důkazů a při vyhotovení odůvodnění svého rozhodnutí respektoval i ust. § 125 odst. 1 tr. řádu, podle kterého je soud povinen v odůvodnění rozsudku především stručně vyložit, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být rovněž patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč případně nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu.
14. Okresní soud výstižným způsobem popsal obsah důkazů, a tyto velice pečlivě hodnotil. Jím rozvedené úvahy jsou logické a přesvědčivé, lze odmítnout obecné odvolací námitky, že rozhodnutí o vině obžalovaného nejzávažnějším deliktem kvalifikovaným podle § 199 tr. zákoníku se opírá toliko o nevěrohodnou výpověď poškozené a výpovědi jejích kamarádů či osob užívajících drogy, které jsou nebo mohou být závislé na poškozené, jež jim dodávala či dodává drogy. Obhajoba značně selektivním způsobem v odůvodnění odvolání poukázala na některé výpovědi, které vyznívají do určité míry ve prospěch obžalovaného, resp. nepotvrzují jednoznačným způsobem skutečnosti vyplývající z výpovědi poškozené. Okresní soud však hodnotil i důkazy další a postupoval v tomto směru naprosto správně, jak mu zákon ukládá právě v ust. § 2 odst. 6 tr. řádu. Poukázal na okolnosti, na základě kterých neměl důvod zpochybňovat svědectví poškozené, které nezůstalo osamocené, ale bylo v podstatné části potvrzováno obsahem dalších provedených důkazů, výpověďmi svědků, a to nejen svědků, kteří ve věci vypovídali o tom, co jim bylo sděleno poškozenou, nýbrž i svědků, kteří měli sami možnost pozorovat protizákonné jednání obžalovaného spáchané ke škodě poškozené, případně mohli pozorovat viditelné známky takového protizákonného jednání na samotné poškozené. Nelze přijmout ani ten argument obhajoby, že by okresní soud opíral svá skutková zjištění toliko o svědectví kamarádů poškozené či narkomanů, kteří byli, případně i jsou závislí na dodávkách drog od poškozené. Okresní soud dostatečně přesvědčivým způsobem poukázal i na výpovědi dalších svědků, kteří nebyli na věci nikterak zainteresováni, nemají žádný bližší vztah k obžalovanému či poškozené, a přesto v řadě případů potvrdili výpověď poškozené o způsobu chování obžalovaného vůči ní ve stíhaném období.
15. Odvolání obžalovaného směřující do výroku o vině pod bodem 1. je prakticky polemikou s hodnocením provedených důkazů ze strany nalézacího soudu, které však nelze podle názoru odvolacího soudu v této trestní věci přisvědčit. Je třeba zdůraznit, že hodnocení provedených

důkazů je výsostným právem zejména soudu prvního stupně jako soudu nalézacího, jenž jednotlivé důkazy při hlavním líčení provádí, vyslýchá obžalované, poškozené a svědky, a má tak vytvořené nejlepší podmínky pro posuzování věrohodnosti jimi podávaných tvrzení. Může totiž posléze při hodnocení provedených důkazů a při vytváření svého vnitřního přesvědčení o vině či nevině pachatele reagovat i na celou řadu podnětů získaných při osobním kontaktu s vyslýchávanými osobami, které ani není schopna následná protokolace obsahu těchto důkazů postihnout. Nalézací soud tak může hodnotit, zda výpověď a případné odpovědi na otázky soudu a stran jsou spontánní nebo naopak vyslýchaná osoba váhá, rozmýšlí odpověď. Nalézací soud může pozorovat i jiné viditelné reakce, například rozrušený hlas, pláč, zadržávání v řeči, vyhubavé reakce podobně. O tyto aspekty je ve většině případů orgán rozhodující o podaných opravných prostředcích ochuzen, pokud samozřejmě nepřistoupí v rámci odvolacího řízení k opakování některých důkazů.

16. Nalézací soud v projednávané věci i z výše popsaných hledisek posuzoval věrohodnost výpovědi poškozené a své závěry přesvědčivým způsobem v odůvodnění napadeného rozsudku také rozvedl.
17. Z hlediska rozhodnutí odvolacího soudu je významné rovněž ust. § 263 odst. 7 tr. řádu, podle kterého může odvolací soud změnit nebo doplnit skutková zjištění pouze na podkladě důkazů, které byly provedeny ve veřejném zasedání před odvolacím soudem. Takovéto důkazy je odvolací soud povinen hodnotit v návaznosti na důkazy provedené soudem prvního stupně v hlavním líčení. Ve smyslu věty druhé posledně citovaného zákonného ustanovení je odvolací soud vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání znovu provede.
18. Odvolací soud musí v projednávané trestní věci konstatovat, že neshledal potřebu doplňovat dokazování či opakovat důkazy již provedené, neshledal důvod ke zpochybnování skutkových zjištění prvostupňového soudu. Ten ohledně skutku kvalifikovaného podle § 199 tr. zákoníku hodnotil provedené důkazy naprosto přesvědčivým způsobem, prakticky způsobem vyčerpávajícím, a odvolací soud jeho argumentaci považuje za správnou a plně se s ní ztotožňuje. V tomto směru odvolací soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku pod body 36. až 47.
19. Odvolací soud se ztotožnil ohledně tohoto skutku i s právním posouzením. I v tomto směru prakticky nelze nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí nic dalšího podstatného dodávat. Okresní soud v odůvodnění pod body 52. až 55. rozvedl výstižným a přesvědčivým způsobem veškeré rozhodné skutečnosti.
20. K obecným námitkám obžalovaného rozvedeným v podaném odvolání je třeba dodat, že délka trvání naprosto nevhodného chování obžalovaného vůči poškozené, jeho intenzita od slovního napadání, výhrůžek, přes ničení věcí, vydírání, pronásledování, až po fyzické napadání poškozené, skutečně odůvodňuje závěr o tom, že šlo již o týrání osoby žijící ve společném obydlí, k němuž docházelo po delší dobu. Na správnosti okresním soudem použité právní kvalifikace podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku nic nemění ani ta skutečnost, že poškozená mohla být na obžalovaném do určité míry citově závislá a nevyužila možnosti opustit společné obydlí, neukončila razantně komplikovaný vztah s obžalovaným, a dokonce i poté, co byla propuštěna z vazby, s ním znovu obnovila soužití. Rozhodně ani nelze srovnávat obžalovanému prokázané jednání vůči poškozené, jak je popsáno podrobně ve skutkové větě výroku o vině, s jednáním poškozené, která se v řadě případů bránila příkoří, používala rovněž hrubé výrazy na adresu obžalovaného, nezaostávala ani při vzniklých vzájemných hádkách. Není prokazováno, že by poškozená obžalovaného fyzicky napadala, ničila jím užívané věci, vydírala by ho, sledovala jeho pohyb, zakazovala mu určité aktivity a podobně. Rozhodně nešlo o vztah připomínající tzv. „italské manželství“, kde nelze rozlišit na straně jedné oběť na straně druhé násilníka.
21. Vzhledem ke shora uvedenému s odkazem na podrobnou argumentaci rozvedenou v odůvodnění napadeného rozsudku odvolací soud neshledal námitky obžalovaného proti výroku o vině pod bodem 1. důvodními.

22. Za zcela nedůvodné je třeba považovat i skutkové či právní námitky obžalovaného směřující proti skutkům pod body 2. a 3. výroku napadeného rozsudku. V případě krádeže příruční koženkové taštičky je třeba uvést, že nemůže obstát obhajoba obžalovaného, že jednal v jakési krajní nouzi, že se snažil poškozené [REDAKCE] zabránit v tom, aby distribuovala drogy. Provedenými důkazy je jednoznačně prokázáno, že sám obžalovaný drogy po jejich odcizení distribuoval, o čemž svědčí osoby, které od obžalovaného tyto drogy získaly. Obhajoba obžalovaného je účelová, je zřejmé, že i takovéto odcizení věcí z majetku poškozené bylo motivováno spíše snahou obžalovaného takovýmto způsobem poškozené ublížit, ponížit ji. Skutkové a právní závěry učiněné nalézacím soudem mají oporu v obsahu provedených důkazů a odvolací soud ve všech podrobnostech na odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Obžalovaný byl právem uznán vinným přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.
23. Obdobně je tomu, i pokud jde o porušování domovní svobody. Provedenými důkazy nebyla potvrzena obhajoba obžalovaného, že snad dostal svolení ke vstupu do domu umístěného na parcele č. [REDAKCE] v obci [REDAKCE], část [REDAKCE], od některé z oprávněných osob. Uživatelé předmětné nemovitosti byli jednak [REDAKCE] a její tehdejší přítel [REDAKCE]. Tyto osoby slyšené jako svědci nepotvrdily, že by snad zejména [REDAKCE] dal obžalovanému souhlas ke vstupu do nemovitosti. Tehdejší akce obžalovaného zcela reálně zapadala do celkového počínání obžalovaného vůči poškozené [REDAKCE] v kritickém období, když i snaha kontaktovat [REDAKCE] byla vedena záměrem, aby jí oznámil, že její přítel se nachází ve společnosti právě poškozené [REDAKCE]. Obžalovaný vstoupil do cizí nemovitosti naprosto neoprávněně, v době, kdy její uživatelka spala a po probuzení byla značně překvapená jeho přítomností. Při svém počínání obžalovaný nemusel překonávat násilně žádné překážky, neboť vchodové dveře do domu nebyly zamčeny. Proto také je jím spáchaný čin kvalifikován pouze podle odstavce 1 § 178 tr. zákoníku.
24. Přestože podané odvolání je formulováno jako odvolání proti celému výroku o vině, tak neobsahuje žádné námitky proti skutkovým a právním závěrům vztahujícím se ke skutkům pod body 4.-5. výroku napadeného rozsudku. Při absenci takovýchto námitek odvolací soud plně odkazuje i v tomto směru na odůvodnění napadeného rozsudku, když s argumentací nalézacího soudu se zcela ztotožňuje.
25. Na rozdíl od výroku o vině se odvolací soud neztotožnil se závěry okresního soudu, které učinil při rozhodování o potrestání obžalovaného. Okresní soud ve věci správně aplikoval ust. § 45 odst. 1 tr. zákoníku o společném trestu a správně aplikoval i ust. § 43 odst. 1 tr. zákoníku o úhrnném trestu. Důvodně při svém rozhodování poukázal na skutečnost, že v případě obžalovaného [REDAKCE] prakticky absentují polehčující okolnosti. Poukázal na jeho přístup s tím, že obžalovaný žádného ze skutků nelitoval, k trestné činnosti spáchané ke škodě poškozené [REDAKCE] zaujal takové stanovisko, že ji bagatelizoval, označoval poškozenou za iniciátora rozepří. Trestnou činnost páchal dlouhou dobu ke škodě ženy, přičemž jeho jednání bylo provázeno výraznou agresivitou a brutalitou. Veškeré takovéto skutečnosti mají skutečně podklad v provedeném dokazování a důvodný závěr, že na obžalovaného je nutno působit nepodmíněným testem odnětí svobody. Obžalovaný se trestné činnosti dílem dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení s dohledem, v době, kdy ještě nezačal ani splácet uložený peněžitý trest, současně svým jednáním porušoval i uložený zákaz činnosti. Je zcela namístě závěr, že na osobu obžalovaného nelze působit již některým z alternativních trestů, neboť ty se v jeho případě zcela minuly svým účinkem.
26. Odvolací soud se však neztotožnil s okresním soudem stanovenou výměrou trestu a dále s úvahami okresního soudu směřujícími k tomu, že ve věci bylo namístě zpřísnit postih obžalovaného za použití tzv. asperační zásady ve smyslu § 43 odst. 1 věty první za středníkem tr. zákoníku. V důvodech svého rozhodnutí okresní soud poukázal na to, že asperační zásada soudu umožní ukládat trest ve výši odpovídající zvýšené výměře (2 až 10,6 let), tedy ve výměře pod jednou polovinou takto stanoveného (zvýšeného) rozpětí trestní sazby; v případě, že by soud této

asperační zásady neužil, ukládal by trest ve výměře přesahující polovinu trestní sazby, tedy ve výměře příliš přísné. Dále argumentoval tak, že uvážil, že odsuzuje obžalovaného za celkem 5 skutků (resp. 4 trestné činy), přičemž závažnost celého souhrnu trestné činnosti (tedy to, co obžalovaného odlišuje od jiných „mařičů“ či „zlodějů“) spočívá v páchání trestné činnosti pod vlivem pervitinu, popř. v souvislosti s jeho užíváním.

27. Odvolací soud musí konstatovat, že popsaná úvaha okresního soudu není příliš srozumitelná. *Podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku, odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů, uloží mu úhrnný trest podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný; jde-li o vícečinný souběh většího počtu trestných činů, může soud pachateli uložit trest odnětí svobody v rámci trestní sazby, jejíž horní hranice se zvyšuje o jednu třetinu; horní hranice trestní sazby odnětí svobody však nesmí ani po tomto zvýšení převyšovat dvacet let a při ukládání výjimečného trestu odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let nesmí převyšovat třicet let. Vedle trestu přípustného podle takového ustanovení lze v rámci úhrnného trestu uložit i jiný druh trestu, jestliže jeho uložení by bylo odůvodněno některým ze souzených trestných činů. Jsou-li dolní hranice trestních sazeb odnětí svobody různé, je dolní hranicí úhrnného trestu nejvyšší z nich. Stanoví-li trestní zákon za některý z takových trestných činů pouze trest odnětí svobody, může být úhrnným trestem jen trest odnětí svobody jako trest samostatný.*
28. Podtržený text vyjadřuje tzv. asperační zásadu, která umožňuje soudu, odsuzuje-li pachatele za dva nebo více trestných činů v případě, kdy jde o vícečinný souběh většího počtu trestných činů, uložit pachateli úhrnný trest v rámci trestní sazby, jejíž horní hranice se zvyšuje o jednu třetinu. Omezen je zde pouze potud, že horní hranice trestní sazby odnětí svobody nesmí ani po tomto zvýšení převyšovat dvacet let a při ukládání výjimečného trestu odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let nesmí převyšovat třicet let. Zákon tak dává soudu možnost lepší diferenciaci trestního postihu u pachatelů, kteří spáchali takové množství trestných činů ve vícečinném souběhu, že k jejich náležitému potrestání nepostačuje ani trestní sazba stanovená u nejpřísněji trestného ze sbíhajících se trestných činů, oproti pachatelům, kteří spáchali jen jeden skutek, byť jím naplnili více skutkových podstat trestných činů. Tím je vyjádřena logicky vyšší závažnost vícečinného souběhu, který svědčí o vyšší míře narušení pachatele (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 14. 6. 2017, sp. zn. 4 Tdo 544/2017).
29. Ve smyslu komentářové literatury se ke zvýšení trestní sazby u vícečinného souběhu vyžaduje takový počet trestných činů, který výrazněji zvyšuje závažnost celého souhrnu trestné činnosti, takže k jejímu postihu není dostatečná ani horní hranice sazby odnětí svobody stanovená za nejpřísněji trestný ze všech sbíhajících se trestných činů, což vyžaduje a odůvodňuje zpřísnění postihu a zvýšení této hranice. Zákon nestanoví jednoznačně, jaký nejmenší počet trestných činů vyhovuje pojmu „větší počet“, lze usuzovat, že jde o nejméně tři trestné činy spáchané ve vícečinném souběhu, přičemž je předpokládáno, že jednoznačnější kritéria by měla stanovit až judikatura soudů. V zásadě je zvýšení horní hranice trestní sazby fakultativní a soud ukládající úhrnný trest ho nemusí využít, pokud považuje za dostatečnou tu výši horní hranice sazby trestu odnětí svobody, která byla určena podle obecných pravidel pro stanovení výměry úhrnnému trestu i bez jejího zvýšení. Zákon soudu ani neukládá, aby v případě, že využije zvýšení horní hranice trestu odnětí svobody podle § 43 odst. 1 věty první za středníkem tr. zákoníku, vyměřil úhrnný trest např. v horní polovině takto zvýšené trestní sazby nebo dokonce v délce spadající do oné jedné třetiny, o kterou se horní hranice sazby zvýšila, jak je tomu např. v ust. § 59 odst. 1 tr. zákoníku a § 108 odst. 1 tr. zákoníku, tedy při aplikaci ustanovení o mimořádném zvýšení trestu odnětí svobody, či aplikaci ustanovení upravujícího ukládání trestu odnětí svobody pachateli trestného činu spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny. Logickým se nepochybně jeví, že pokud soud bude ukládat úhrnný trest odnětí svobody v rámci trestní sazby, jejíž horní hranice se zvyšuje o jednu třetinu, učiní tak zpravidla proto, aby mohl stanovit jeho výměru s využitím popisovaného zvýšení, tedy nad horní hranicí původní trestní sazby.
30. V projednávaném případě byl obžalovaný ██████████ uznán vinným celkem čtyřmi trestnými činy, které byly spáchány ve vícečinném souběhu. Jde jednak o zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, na který trestní zákoník

stanoví sazbu trestu odnětí svobody od dvou až do osmi let, dále o přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku a pokračující přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. V případě všech takto uvedených právních kvalifikací jde o přečiny, na které trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody v sazbě až na dvě léta. Je tak zřejmé, že jde o vícečinný souběh jednoho zločinu a tří typově méně závažných přečinů. Již s ohledem na charakter odsuzované sbíhající se trestné činnosti, s ohledem na její právní posouzení není odvolací soud přesvědčen o tom, že by v případě obžalovaného [REDAKCE] bylo namístež zpřísnovat jeho postih za použití tzv. asperační zásady, že by k jeho postihu uvažovaným nepodmíněným trestem odnětí svobody nepostačovala sazba trestu odnětí svobody stanovená podle obecných pravidel, tedy sazba od 2 do 8 let. Okresní soud ani takovouto zákonnou trestní sazbu prakticky řádně nevyužil, neboť nakonec uložil obžalovanému trest odnětí svobody na 4 roky a 6 měsíců, jenž je v uvedené trestní sazbě trestem vyměřeným ještě pod polovinou takovéto zákonné trestní sazby (polovina činí 5 let). Pokud okresní soud přistoupil k zpřísnění sazby a trest tak ukládal v sazbě od 2 let do 10 let a 8 měsíců, tak jím ukládaný trest ve výměře 4 roky a 6 měsíců se pohybuje mírně nad jednou čtvrtinou takovéto zpřísněné sazby (jedna čtvrtina činí 4 roky a 2 měsíce).

31. S ohledem na shora uvedené je tak otázkou, jaký smysl měly úvahy okresního soudu o použití asperační zásady. Odvolací soud musí dodat, že tzv. asperační zásada byla vtělena do trestního zákona přijetím nového trestního zákoníku účinného od 1. 1. 2010 (zákon č. 40/2009 Sb.). Byť takovéto rozšířené znění ustanovení o úhrnném trestu platí již 12 let, tak není příliš využíváno v praxi. Rozhodující odvolací senát musí konstatovat, že s využitím tohoto institutu se za celou dobu uvedených 12ti let ve své rozhodovací praxi nesešel. Zřejmě pouze ojedinělému využívání takového institutu nasvědčuje i nikoli bohatá publikovaná judikatura vyšších soudů. Pokud bylo již shora odkazováno na usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 4 Tdo 544/2017, tak v této věci byla řešena rozsáhlá závažná trestná činnost pachatele, kterému byl právě za použití asperační zásady uložen trest ve výměře přesahující o jeden rok horní hranici standardní trestní sazby. Použití asperační zásady v tehdy řešeném případě, když šlo o pachatele tří zvláště závažných zločinů loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, dalšího zvláště závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, alinea první, odst. 2 písm. a), c) tr. zákoníku a pokusu zvláště závažného zločinu vydírání podle § 21 odst. 1 k § 175 odst. 1, odst. 2 písm. a), c), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku bylo zcela namístež, neboť při takovém vícečinném souběhu zvláště závažných zločinů se zákonná trestní sazba ve smyslu ust. § 175 odst. 3 tr. zákoníku (5 až 12 let) jevila jako nedostatečná.
32. V nyní projednávané věci však jde o souběh jednoho nikoli zvláště závažného zločinu (§ 14 odst. 3 tr. zákoníku) a tří typově méně závažnějších přečinů. Odvolací soud není toho názoru, že bylo možno dospět k závěru, že zákonnou sazbu trestu odnětí svobody od 2 do 8 let je třeba s ohledem na vícečinný souběh takovýchto trestných činů zvyšovat, že je potřeba natolik zpřísnovat postih obžalovaného. I při respektování veškerých přítěžujících okolností, na které okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal, si bylo možno zcela jistě vystačit s trestem ukládaným v sazbě od 2 do 8 let, což nakonec okresní soud i učinil, neboť jím uložený trest nedosáhl ani poloviny této standardní trestní sazby.
33. Odvolací soud navíc dospěl k závěru, že trest v trvání 4 let a 6 měsíců je potrestáním nepřiměřeně přísným. Nebylo možno zcela odhlédnout od té skutečnosti, že obžalovaný je zcela reálně ohrožen delším pobytem ve výkonu trestu odnětí svobody, neboť výraznou část nyní projednávané trestné činnosti spáchal ve zkušební době podmíněného odsouzení. Rozsudkem Okresního soudu v [REDAKCE] ze dne 7. 9. 2021, č. j. [REDAKCE], ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v [REDAKCE] ze dne 1. 12. 2021, č. j. [REDAKCE], byl odsouzen za trestné činy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c), § 283 odst. 1 a § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku k trestu odnětí svobody na 3 roky s podmíněným odkladem na zkušební dobu 5 let za současného vyslovení dohledu a dále k peněžitému trestu ve výši 600 000 Kč (300 denních sazeb s jednou denní sazbou

ve výši 2 000 Kč) a dále k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na 20 měsíců. Ze spisu Okresního soudu v [REDAKCE] sp. zn. [REDAKCE], jenž měl odvolací soud v době svého rozhodování k dispozici, neboť mu byl předložen k rozhodnutí o stížnosti obžalovaného proti usnesení Okresního soudu v [REDAKCE], vyplývá, že již bylo rozhodnuto o nařízení výkonu trestu odnětí svobody v trvání 3 let a o přeměně nezaplaceného peněžitého trestu v nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 600 dnů. Krajský soud v Českých Budějovicích byl také již připraven po rozhodnutí v nyní projednávané věci rozhodnout v posledně citované trestní věci obžalovaného [REDAKCE] o jeho stížnosti. Při reálném ohrožení výkonem trestů odnětí svobody v souhrnu ve výměře 4 let a téměř 8 měsíců se jeví ukládání dalšího trestu odnětí svobody ve výměře 4 roky a 6 měsíců jako nepřiměřeně přísné.

34. Odvolací soud s ohledem na shora uvedené k odvolání obžalovaného zrušil napadený rozsudek ve výroku o uložených trestech a za podmínek § 259 odst. 3 tr. řádu znovu ve věci rozhodl. Obžalovanému uložil úhrnný společný nepodmíněný trest odnětí svobody v sazbě ust. § 199 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve výměře 3 let, který považuje s ohledem na veškeré rozhodné skutečnosti za trest dostačující. Nemohl přehlížet ani tu skutečnost, že přes dlouhotrvající a poměrně intenzivní protizákonné jednání obžalovaného, jímž naplnil znaky zločinu podle § 199 tr. zákoníku, šlo o trestnou činnost páchanou vůči poškozené, která nebyla osobou bezúhonnou, neboť i ona se souběžně s obžalovaným [REDAKCE] dopouštěla rozsáhlejší trestné činnosti drogového charakteru, pro kterou byla v trestní věci vedené u Okresního soudu v [REDAKCE] pod sp. zn. [REDAKCE] rovněž odsouzena a byla to právě ona, která výrazně zajišťovala i pro obžalovaného pervitin a intenzivně pervitin distribuovala dalším osobám. Právě propadnutí obžalovaného závislosti na drogách bylo nepochybně jednou ze základních příčin jím páchané úmyslné trestné činnosti. Obžalovaný svým protizákonným jednáním spáchaným ve vícečinném souběhu sice narušil více trestním zákonem chráněných zájmů, ale veškerá odsuzovaná trestná činnost má do určité míry společného jmenovatele, byla motivována neurovnanými vztahy mezi obžalovaným a poškozenou [REDAKCE], obžalovaný činil příkoří této poškozené nejen přímými slovními či fyzickými atakami vůči její osobě, ale i nepřímo poškozováním jí užívaných věcí, rovněž tak i odsuzovaná krádež taštičky byla reálně spáchána obžalovaným s cílem škodit jmenované poškozené, nikoli prioritně tím, že by se chtěl na její úkor obohatit. Rovněž tak porušování domovní svobody bylo vedeno záměrem škodit poškozené [REDAKCE] tím, že oznámí partnerce [REDAKCE], že ten se stýká právě s poškozenou [REDAKCE]. Pro účely výkonu trestu odnětí svobody byl obžalovaný v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.
35. Odvolací soud znovu při ukládání společného trestu rozhodl o postihu obžalovaného trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů. Trest uložil v nižší výměře, než jak rozhodl soud prvního stupně. Odvolací soud převzal výměru ze zrušovaného trestního příkazu Okresního soudu v [REDAKCE] ze dne 3. 5. 2022, sp. zn. [REDAKCE], tedy výměru trestu zákazu činnosti dvouletou, a to s ohledem na skutečnost, že obžalovaný nyní vykonává trest zákazu činnosti stejného charakteru, jenž mu byl uložen Okresním soudem v [REDAKCE] v řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE] v trvání 2 let, a dále bude povinen vykonat stejný druh trestu uložený Okresním soudem v [REDAKCE] pod sp. zn. [REDAKCE] v trvání 20 měsíců. Navíc výkon uložených trestů zákazu činnosti je a bude přerušen výkonem pravomocně uložených trestů odnětí svobody (§ 74 odst. 1 tr. zákoníku).
36. Rozhodnutím odvolacího soudů zůstal napadený rozsudek nedotčen nejen ve výroku o vině, ale i ve výroku o náhradě škody. I v této části rozhodnutí okresního soudu odpovídá stavu věci a zákonu a odvolací soud při absenci konkrétních odvolacích námitek odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr. ř., § 265e odst. 1 tr. ř.).

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr. ř.).

Dovolání podané v elektronické podobě musí být opatřeno uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 odst. 1 zák. č. 297/2016 Sb.). Bez této náležitosti nejsou s elektronickým podáním spojeny žádné účinky řádného podání.

České Budějovice dne 30. 11. 2022

JUDr. Jiří Trnka v. r.
předseda senátu